

Hồi 30

Núi Lạc Hiền Lại Gặp Tinh Hoa

Nhân Kiệt La Siêu cười ha hả nói:

- Ta không sợ chết một lần, mà cũng chẳng sợ chết chín lần. Lý Tiến ! Ta hỏi người. Người vào Kinh đô là có ý gì? Thất Tuyệt giáo chủ cười lạt đáp:

- Cái tên Lý Tiến đã từ bỏ ở Kinh đô rồi. Bản giáo chủ tên gọi là Phách Tử Lê . Người nghe rõ chưa?

-Vậy thì người đến đây để báo thù chăng?

- Ta báo thù ai?

- Cửu Dương Thượng Nhân, Phan Khôn, Đồng Bách Ngọc Phụng tức là tất cả các nhân vật võ lâm nổi tiếng ở Kinh đô ...

Thất Tuyệt giáo chủ lại nổi lên một trận cười quái dị , nói:

-Còn người nữa! Tuy người thân phận nhỏ bé không đáng kể, nhưng cũng là kẻ đã dám chống lại bản giáo . Vậy bản giáo không khoan dung được.

Nói xong, lão vung chưởng lên đánh ra một tiếng động.

Nhân Kiệt La Siêu lạng người ra xa một trượng, cười khanh khách nói:

- Lý Tiến! Bản lãnh của người tầm thường lắm. Người biết cái gì ta đã thuộc hết. "Vô ảnh Đoạn Hồn Thủ" đối với người khác thì còn được, chứ đối với La mỗ thì chẳng ăn thua gì .

...

(thiếu một đoạn...)

...

Phan Khôn.

Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh đồng thời la lên một tiếng kinh ngạc.

Nhân Kiệt La Siêu lại nói liếp:

- Lý Tiến sau khi biết được Ngọc Phụng kết duyên với Phan Khôn, đã thề độc sẽ giết cho bằng được cặp này. Hai lần lão gặp Phan Khôn, nhưng Phan Khôn vẫn kính trọng và nhường nhịn hẳn. Nhưng sau hẳn bị bắt buộc bắt đắc dĩ phải ra tay ứng chiến. Những môn bí truyền của Cửu Dương Thượng Nhân là "Tuyệt Mạch Thần Phong Chưởng" và "Vô ảnh Đoạt Hồn Thủ" được thi triển để tỉ đấu. Xong kết quả ngang sức không ai hơn kém. Không hiểu về sau tại sao Lý Tiến thay đổi quyết định mà từ đó không đi tìm Phan Khôn nữa . Hẳn đổi tên hiệu là Vô ảnh đại đạo đi đến đâu là gian dân giết người đến đó. Hẳn làm những việc rất tàn bạo, giết người cướp của. Huỳnh huynh chắc cũng đã nghe thấy rồi.

Huỳnh Long Tử cặp mắt sáng như điện, gật đầu nói:

-Vô ảnh đại đạo làm mưa làm gió khắp nơi, chẳng những ta chỉ nghe đồn mà chính mình đã ngắm ngẫm thám thính. Nhưng hẳn xuất hiện như ma quỷ không sao tìm được. Té ra Vô ảnh đại đạo lại là hẳn.

Nhân Kiệt ngừng một lát rồi nói:

-Về sau võ lâm điều tra ra những người chết đều bị môn "Vô ảnh Đoạt Hồn Thủ". Tiếng tăm ấy đồn đại đến tai Cửu Dương Thượng Nhân. Thượng Nhân liền thân hành đến núi Nga Mi tìm được hẳn. Đáng lý hẳn bị xử tử, nhưng hẳn năn nỉ cầu xin tha mạng. Thượng Nhân động lòng tha chết cho hẳn, nhưng đuổi ra khỏi môn tường và bắt phải xa rời Kinh đô vĩnh viễn, không được về đất cũ. Hẳn chịu điều kiện đó và chạy đến Hồi Cương. Ngày nay hẳn lên địa vị giáo chủ Thất Tuyệt Giáo .

Nhân Kiệt La Siêu nói tới đây, vẻ mặt lại càng nghiêm trọng, trầm giọng nói tiếp:

-La mỗ từ đất Hồi Cương trở về, nên nội tình Thất Tuyệt Giáo cũng biết được đôi chút. Lý Tiên phen này lại vào kinh đô là cốt đi báo thù. Riêng mình hẳn thì cũng chẳng có gì đáng sợ. Nhưng hẳn còn một vị sư phụ và hai vị sư thúc. Nghe đồn công lực của mấy lão này có thể phát chưởng bạt núi lay non. Tuy tiếng đồn không đủ tin cậy, nhưng chắc chắn công lực họ rất cao thâm, không thể dùng sức mà địch được.

Huỳnh Long Tử cùng bọn Phan Tịnh thấy Nhân Kiệt kể chuyện đều kinh hãi. Nhất là Phan Tịnh, đến bây giờ mới biết Thất Tuyệt giáo chủ cùng song thân mình đã có mối oán thù từ trước.

Thốt nhiên chàng lớn tiếng nói:

-Nước chảy vào thì phải lấy đất lấp, giặc đến thì tướng phải ra cự địch. Văn bối không tin rằng bọn Thất Tuyệt Giáo làm gì: được võ lâm Kinh đô.

Đêm nay tám trưởng lão của hắn đã bị chết mất hai. Văn bối còn muốn cho cả bè lũ chúng đều chết ở dưới tay mình .

Huỳnh Long Tử quay lại trừng mắt nhìn Phan Tịnh . Chàng thấy sư phụ tỏ vẻ không hài lòng không dám nói gì nữa .

Bồng La Hạo bật cười hỏi:

- Vụ này làm gì mà khẩn trương đến thế?

Nhân Kiệt La Siêu cũng trợn mắt nhìn gã .

La Hạo lấm lét nhìn Nhân Kiệt cười nói:

-Gia gia bắt tất phải nổi giận. Nếu con nói vô lý thì chỉ coi là câu nói bông quơ chứ sao.

Mấy người nghe gã nói vậy đều cười ồ. Nhân kiệt cũng bật cười nói:

-Người nói vô lý dĩ nhiên là câu nói bông quơ. Vậy mi nói nữa đi,

La Hạo hồi lâu mới nói tiếp:

-Chúng ta đã biết bọn giáo đồ Thất Tuyệt Giáo đầu là chủng Duy Ngô ở đất Hồi Cương, bọn chúng đến Kinh đô vì muốn rửa cái nhục chiến bại ngày trước. Nhưng Lý Tiến là người giả tạo, bọn giáo đồ biết giáo chủ mình không phải là người Hồi, vậy nếu họ biết ra tất không tôn hấn làm giáo chủ nữa . Sao chúng ta không nói huých toẹt cho họ biết?

Nhân Kiệt nghe gã nói vậy thì cả cười đáp:

-Mi đã nghĩ đến, có lý nào gia gia lại không nghĩ đến. Cách này không ăn thua gì đâu. Tuy mình biết Thất Tuyệt giáo chủ là người Hán nhưng có gì để chứng minh được không? Bọn Thất Tuyệt giáo đồ có lý đâu lại đi tin mình một cách dễ dàng như thế được. Ta còn nghe nói, trong ba lão sư phụ và sư thúc hắn có đến hai cũng là người ở đây. Có lẽ trước kia họ là hạng đòi bại không còn đất sống ở Kinh đô nữa cũng nên.

Phan Tịnh chau mày nói:

-Như vậy thì chỉ còn một biện pháp.

Mọi người đều kinh ngạc Phan Tịnh vội hỏi:

- Biện pháp gì?

- Giết hết chúng đi.

Phan Tịnh giương cặp mắt long lanh lên đột nhiên đứng dậy thi lễ cùng Huỳnh Long Tử, Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử nói:

- Thừa sư phụ cùng hai vị sư thúc! Đệ tử xin đi đây .

Huỳnh Long Tử trầm giọng hỏi:

-Người đi đâu?

-Gia gia đệ tử bị hãm hại dưới khe Lạc Hiền. Đệ tử nhất định đi cứu người lên. Sau ba bữa đệ tử xin về đến núi Diệu Phong.

Huỳnh Long Tử trừng mắt hỏi:

-Người đến đó làm chi? Cũng muốn xen vào cuộc đấu chằng?

Phan Tịnh cười đáp:

-Không! Đồ nhi đến xem cuộc ác đấu giữa sư phụ và lão ác độc đó.

Dứt lời chàng lún mình nhảy lên nóc nhà. La Hạo vội gọi:

-Tịnh ca! Tiểu đệ cũng đi với Tịnh ca.

- Bất tất phải thế. Hạo đệ cùng La thúc thúc xa nhau đã lâu nay được trùng phùng nên ở nhà trò chuyện với thúc thúc.

Nói xong chàng chạy biến mất.

La hạo cũng nhảy lên nóc nhà nhưng không thấy tông tích Phan Tịnh đâu nữa. Gã đành nhảy xuống dặm chân nói:

-Từ đây mặc kệ y không hỏi han gì đến nữa.

Nhân Kiệt La Siêu cùng Cái Vương Tử nhìn La Hạo rồi bật cười khanh khách .

Huỳnh Long Tử ngỡ ngác chẳng hiểu vì sao La Siêu và Cái Vương Tử lại cười lên như vậy?

Nhân Kiệt La Siêu cười một lúc rồi mắng con:

- Hạo nhi phải giữ lễ một chút đừng để Huỳnh bá bá cười .

La Hạo lặng lẽ ngồi ngẩn người ra suy tưởng.

Nhắc lại Phan Tịnh ra khỏi tửu quán rồi tròng lòng nóng nảy việc tìm Thiên Hiệp. Chàng chạy nhanh như tên bắn. Đến lúc trời tang tảng sáng chàng đã tới cửa động U-U.

Chàng tự hỏi:

-Khe Lạc Hiền ở chỗ nào? Mình cứ lần mò mãi thì biết đến bao giờ mới tìm cho ra? Chi bằng mình gọi U-U động chúa là Ma Tôn Đồng Hải Sơn ra đây để hỏi xem. Bây

giờ mình có sợ hấn nữa đâu . Lo gì hấn không dẫn mình đến đây. Đồng thời mình làm nhục hấn một trận cho hả mối căm hờn bấy lâu.

Nghĩ vậy chàng chạy như bay vào khe núi . Chỉ trong khoảnh khắc đã thấy cửa động U-U hiện ra trước mắt.

Trong động có người trông thấy chàng, một mặt báo vào trong động, một mặt lớn tiếng hỏi:

-Người nào vào đây hãy báo danh trước đã! Sao lại tự nhiên sấn sổ đi vào?

Phan Tịnh không thèm đáp vẫn tiến thẳng về phía trước.

Gã kia vội đứng ngang ra chặn đường.

Phan Tịnh cười mát bảo:

-Tránh ra.

Chàng khẽ phát tay một cái, một luồng kinh lực phóng ra khiến gã kia loạng choạng lùi lại luôn mấy bước.

Phan Tịnh lộn người đi mấy vòng đã lên đến ngọn núi. Chàng đứng trên nhìn xuống chỉ thấy cây cối rậm rạp che kín, có lẽ vì thế mà gọi là động U-U. Chàng tuyệt không nhìn được vào bên trong xem có động tĩnh gì xảy ra.

Chàng hít mạnh một hơi chân khí, hú lên một tiếng thật dài, rồi lớn tiếng gọi:

-U U động chúa nghe đây ! Ta là Phan Tịnh đã đến kiếm người .

Trong động U-U vẫn không thấy động tĩnh gì. Chỉ nghe luồng gió khe núi rít lên vi vút, khiến cho cây cối rạt rào càng tăng thêm vẻ bí mật.

Phan Tịnh gọi luôn mấy tiếng, vẫn không thấy người đáp lại.

Chàng cười lạt rồi nghĩ thầm:

-Động U-U đã nổi tiếng võ lâm xa gần đều biết, té ra cũng là phường tham sống sợ chết.

Đột nhiên chàng nghe mấy tiếng còi toe toe rồi tám chín bóng người chạy nhanh như bay đến nơi. Nhưng chàng không rõ bọn chúng từ nơi nào chui ra. Chàng chắc là bọn chúng nấp ở gần đây, và đợi lệnh mới xuất hiện.

Phan Tịnh vừa thấy bọn họ đã cười rộ hỏi ngay:

-Đào Bách Xuyên! Ta muốn gặp U-U động chúa . Người làm gì vậy?

Đào Bách Xuyên mặt đầy sát khí cười lạt hỏi:

-Phan Tịnh tiểu tử! Người hai lần tới động, định làm gì đây ?

Phan Tịnh cũng sa sầm nét mặt đáp:

-Đào Bách Xuyên! Dẫn ta lối khe Lạc Hiền thì ta tạm thời để cho động chúa của người sống thêm mấy bữa, người không ngăn trở ta được đâu. Ta e rằng bọn người đốc toàn lực trong động ra cũng không cản được bước tiến của ta .

Lân Điện chúa Đào Bách Xuyên thét lên lanh lảnh:

-Thằng lỏi này! Nói khoác vừa chứ. Hãy giết nó đi!

Bọn người theo sau Đào Bách Xuyên nghe Điện chúa hạ lệnh liền nhảy xổ ra vây Phan Tịnh vào giữa .

Phan Tịnh ngạo nghễ chẳng hề tỏ vẻ sợ hãi. Chàng cười ha hả rồi lấy Vô Địch Phi Đầu Lệnh bên mình ra, giơ lên nói:

-Đào Bách Xuyên! Ta muốn đầu người bay ra xa tám trượng!

Đào Bách Xuyên cười lạt nói:

-Ta cho người ném "Đào Hoa Độc Chưởng" của bản Điện chúa.

-Đánh chết thằng lỏi đi.

Phan Tịnh cười rộ vung chưởng ra đánh ngay vào Đào Bách Xuyên.

Đào Bách Xuyên cũng lún người xuống phóng chưởng phản kích. Hai chưởng chạm nhau đánh "sầm" một tiếng.

Phan Tịnh lạng người đi tiến gần lại . "Tuyệt Tình Chưởng" của chàng mãnh liệt vô cùng và bóng chưởng trùng điệp mịt trời.

Đào Bách Xuyên vừa trông thấy đã kinh ngạc hỏi:

-Tiểu tử ! Mi học được thân pháp này ở đâu?

Nhưng Điện chúa vừa dứt lời, Phan Tịnh đã biến thế phóng chưởng chém xuống. Một tiếng rú thê thảm vang lên, máu tươi phun ra ồng ộc. Thủ cấp Đào Bách Xuyên đã bay ra xa đến tám chín trượng.

Phan Tịnh cười rộ mấy tiếng rồi thuận thế ra chiêu "Lôi Hỏa Tương Bạc". Lửa cháy rần rần, bọn chấp sự của Lân Điện đều rú lên một tiếng kinh khủng.

Phan Tịnh lại thét lớn:

-Đi kêu động chúa các người ra đây. Nếu không thì ta đập bằng động U-U bây giờ.

Đột nhiên, một tiếng quát từ đằng xa vọng lại:

- Thằng lỏi Phan Tịnh kia! Hãy dừng tay ! Một bóng người xẹt tới, chính là Long Điện chúa Trần Đức Phi .

Phan Tịnh tức giận quát lên :

- Trần Đức Phi! Mi tìm cái chết đó chẳng?

Long Điện chúa vừa nhìn thấy thi thể Đào Bách Xuyên, thì nổi giận dùm dùm quát lên:

-Phan Tịnh! Mi gây thù lớn với động U-U thì không tránh khỏi cái chết!

-Hừ! Gây thù ư? Một ngày kia ta sẽ đập động U-U thành bình địa. Trần Đức Phi! Mau kêu Đồng Hải Sơn ra đây yết kiến ta .

Long Điện chúa lạnh lùng đáp:

-Phan Tịnh ! Động chúa đang có khách không thể ra gặp người được. Phải chăng người chỉ có một việc là muốn đến khe Lạc Hiền?

Phan Tịnh gật đầu đáp:

- Nếu người chịu dẫn ta đến khe Lạc Hiền cũng được, và ta sẽ miễn trách cho Đồng Hải Sơn bữa nay. Nhưng món nợ của hấn sẽ có ngày phải thanh toán.

Trần Đức Phi cười lạt không trả lời . Hấn xoay mình lạng ra xa ba trượng lạnh lùng nói:

-Người hãy theo ta! Khe Lạc Hiền tuyệt địa. Thằng lỏi con xuống đó rồi không lên được nữa còn nói chi đến chuyện thanh toán ai?

Phan Tịnh cười lạt đáp :

-Người đừng giả vờ nữa. Bất luận là tử địa hay tuyệt địa ta cũng phải xuống. Nhưng ta hỏi mi có phải gia gia ta ở dưới khe Lạc Hiền không?

-Đúng thê! Bản động chúa không thèm nói đối ai bao giờ .

-Gia gia ta còn sống không?

-Ai mà biết, khe Lạc Hiền sâu hàng ngàn tầm, ai xuống đến đó mà biết y sống hay chết?

- Vậy la hỏi mi. Gia gia ta ăn uống bằng gì?

-Ban đầu còn thòng dây thả cơm đưa xuống. Nhưng về sau không thấy y đón lấy cơm nữa.

Phan Tịnh nghe nói vậy giật mình tự hỏi:

-Chẳng lẽ gia gia ta chết rồi ư? Nếu người còn sống tất đón lấy cơm ăn.
Cơm thừa xuống không có người đón, chẳng lẽ người chết rồi hay sao?
Lòng chàng đau khổ muốn phát khóc. Chàng cảm hận quá thét lên:

- Dẫn ta đi ngay!

Trần Đức Phi thi triển cước trình chạy qua ba đỉnh núi, thì đến một ngọn cao ngất trời, hấn trở xuống nói:

- Dưới đây là khe Lạc Hiền.

Phan Tịnh trong lòng nóng nảy, vận động chân khí phóng người chạy như bay trên đỉnh núi, bỏ Trần Đức Phi lại sau khá xa .

Đến đỉnh núi, chàng nhìn xuống khe Lạc Hiền thì mù trắng mịt mờ, chẳng thấy đáy khe đâu.

Phan Tịnh xiết nỗi đau thương đột nhiên chàng sa nước mắt gọi rầm lên:

-Gia gia!... Gia gia! Con là Phan Tịnh đây.

Tiếng chàng gọi vang trong khe núi âm ỉ mãi không dứt. Phan Tịnh đau xót đến cực điểm chàng lẩm bẩm:

- Thế này thì làm sao mà mình xuống được? Dù có xuống được tới nơi thì cũng khó lòng cứu được gia gia đem lên.

Lòng chàng xao xuyến không biết làm thế nào .

Giữa lúc chàng đang băn khoăn lo nghĩ, thì thấp thoáng thấy một bóng người màu xanh lợt xuất hiện .

Chàng quay lại nhìn xem ai, thì chính là đệ tử của Chấp Phát Tiên Tử đã đến đứng bên .

Nàng chính là Tĩnh Hoa công chúa .

Phan Tịnh ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Sư muội! Sư muội vẫn mạnh giỏi chứ? Tại sao lại đến đây làm chi?

Công chúa vẫn dùng tấm khăn trắng che mặt. Nàng cười mát, hỏi lại:

-Tại sao ta không đến đây được ?

Phan Tịnh nghe giọng nói, biết ngay nàng có ý căm giận liền buột miệng đáp:

-Tiểu huynh đến đây là muốn xuống khe núi này để cứu tính mạng của gia gia. Không hiểu sư muội tới đây có chuyện gì ?

Công chúa háng giọng đáp:

-Ta vì người mà đến đây.

-Vì tiểu huynh? Trước sư muội đã cho tiểu huynh hay về sự việc trong mộ Lan Phi, tiểu huynh cảm kích vô cùng. Bữa nay sư muội lại muốn chỉ bảo tiểu huynh điều gì chẳng?

-Hừ! Người đừng nghĩ thế ? Bữa nay ta đến đây để giúp người xuống khe Lạc Hiền

- ủa! Vậy thì hay lắm. Tiểu huynh đang muốn đó .

Công chúa tiến lên hai bước, lạnh lùng hỏi:

-Sao người không đem người hồng nhan tri kỷ đi theo để y giúp người?

Phan Tịnh nghe nói vậy ngạc nhiên không hiểu, chàng lẩm bẩm một mình:

-Sư muội ta nói hồng nhan tri kỷ đây là người nào?

Rồi chàng ngơ ngác hỏi:

-Sư muội nói ai vậy?

Công chúa cười khẩy nói:

- Người đối được ta chẳng?

-Tiểu huynh có đối sư muội điều gì đâu?

Rồi chàng chợt tỉnh ngộ hỏi lại:

- Sư muội! Phải chẳng sư muội muốn nói đến Nô muội . Nàng là vợ của tiểu huynh đấy .

Công chúa nghe nói, tai nàng ù lên. Nàng lớn tiếng quát:

-Sao? Người nhắc lại lần nữa coi.

Phan Tịnh không khỏi bật cười nói:

-Sư muội! Tiểu huynh tưởng sư muội hỏi về Nô muội, nàng là vợ tiểu huynh đấy!

Công chúa lùi lại hai bước, ngơ ngác nhìn Phan Tịnh hồi lâu, nàng cười khanh khách nhưng giọng cười chứa đầy u uất ghen ngào nói:

- ủa! Ta thật là người hồ đồ. Hiện nay trong võ lâm còn ai không biết tiếng người là Lôi Thần phò mã. Ta đã thấy một người con gái cùng ở với người một chỗ và dường như nàng là công chúa .

Phan Tịnh cười nói:

-Phải rồi ! Nàng là công chúa .

Tĩnh Hoa công chúa Chu Uyển Vân lại càng kinh ngạc hỏi:

- Ta nghe người ta đồn Tĩnh Hoa công chúa đẹp như thiên tiên ta muốn xem mặt nàng .

Nàng nói tên Tĩnh hoa công chúa miệng ráo hoành như chẳng liên quan gì đến mình. Phan Tịnh vội nói:

- Ô! Không phải Tĩnh Hoa công chúa đâu. Tĩnh Hoa công chúa là người độc ác, tiểu huynh không ưa nàng nữa . Hễ nghe thấy nói đến Tĩnh Hoa công chúa là tiểu huynh lại bực mình. Hiện giờ nàng làm Phụng Điện chúa của động U-U. Người cùng đi với tiểu huynh là con gái tiên hoàng Thần Tôn tên gọi Ngọc Nô công chúa. Nàng là người rất tốt.

Tĩnh Hoa công chúa Chu uyển Vân nghe Phan Tịnh nói, càng lấy làm lạ. Nàng hiểu chàng chưa biết rõ hành tung mình và hiển nhiên chàng đã bị Phụng Điện chúa động U-U lừa gạt. Nhưng nàng vẫn không khỏi tức mình xẵng giọng hỏi:

-Phan Tịnh! Ta bảo cho người hay đừng nên quên gốc. Tĩnh Hoa công chúa đối với người không tốt ở chỗ nào?

Phan Tịnh nhớ lại việc Phụng Điện chúa lấy mất Qui bối đồ ở trong đường hầm mộ Lan Na rồi bỏ đi. Phụng Điện chúa ra khỏi đường hầm gặp Ngọc Nô lại điếm vào Ngũ âm tuyệt mạch của nàng để đoạt "Vô Tình Kinh" và "Vô Tình ấn" thì nổi giận nói:

-Nếu tiểu huynh còn gặp Phụng Điện chúa nhất định không buông tha. Tại dưới mộ Lan Na, hấn đã lấy bản đồ rồi bỏ tiểu huynh đi luôn. Sau đó hấn còn điếm Ngũ âm tuyệt mạch của Ngọc Nô công chúa để đoạt Kinh ấn. Hấn còn bắt cả em gái tiểu huynh , hạ sát Thần Nhạc Song Kỳ và Tây Nam Tam Vương. Tội trạng của hấn kể không xiết được. Hấn không gặp tiểu huynh thì thôi. Nếu còn chạm trán nhau, tiểu huynh nhất định giết chết không tha.

Công chúa run lên hỏi:

- Tĩnh Hoa công chúa gây ra những thảm trạng đó ư? Phải chăng vì thế mà người bỏ nàng không muốn lấy nàng nữa?

Phan Tịnh thở dài lắc đầu đáp:

- Sư muội, chuyện này nói ra còn dài lắm. Ban đầu tiểu huynh bị hãm trong Ngọc Nô động phủ ở dưới hầm khu Minh Lăng. Mẫu thân nàng bức bách tiểu huynh phải lấy

nàng, tiểu huynh không chịu. Nhưng sau, tấm lòng thanh khiết và trung hậu của nàng, khiến cho tiểu huynh vô cùng xúc động. Đến bây giờ thì tiểu huynh không thể bỏ nàng được nữa. Nô muội đã là người đáng thương lại còn đáng yêu nữa. Sư muội ! Sư muội mà thấy nàng tất cũng sinh lòng ưa thích ngay.

Công chúa nghe Phan Tịnh nói, ngẫm nghĩ một hồi, nàng biết rằng vụ này còn có nhiều điều phức tạp, rối ren, bất giác nàng bốt đi đến nửa phần căm tức. Đột nhiên nàng tìm tảng đá lớn sạch sẽ ngồi xuống dụi giọng hỏi:

-Sư huynh ! Sư huynh có thể đem đầu đuôi câu chuyện thuật rõ từng chi tiết một cho tiểu muội nghe không?

Phan Tịnh ngẩng mặt trông chiều trời rồi thở dài đáp:

- Sư muội ! Sư muội cùng tiểu huynh tuy không phải đồng môn, nhưng ân sư chúng ta đã là tình nghĩa vợ chồng thì sau này chúng ta còn nhiều cơ hội gặp lại nhau. Bây giờ tiểu huynh đang nóng lòng cấp cứu phụ thân. Xin sư muội giúp cho tiểu huynh một tay để xuống đày khe Lạc Hiền trước đã .

Công chúa lại đứng lên chạy ra sườn núi ngó xuống, rồi buồn rầu đáp:

-Tiểu huynh, e rằng xuống khe này không phải chuyện dễ dàng. Sư huynh cùng Ngọc Nô đã thành hôn chưa?

Phan Tịnh lắc đầu đáp:

-Chưa .

-Hiện giờ nàng ở đâu?

-Nàng ở chỗ bà ngoại.

-Ủa! Nàng hãy còn bà ngoại ư ? Nàng con gái đức tiên hoàng mà sao chẳng ai biết nhỉ?

Phan Tịnh nóng ruột đáp:

-Sư muội ơi! Tiểu huynh đã bảo sau này chúng mình còn có nhiều thời giờ, tiểu huynh sẽ kể kỹ từng chi tiết cho sư muội nghe. Câu chuyện nói ra dài lắm mà .

- Nhưng tiểu muội thích nghe và yêu cầu sư huynh kể ngay bây giờ.

Giữa lúc ấy có tiếng cười ha hả vọng lại.

Phan Tịnh giật mình nói:

-Sư muội, có người đến đó!

-Ai đến thì đến chứ mình tội gì? Sư huynh là Lôi Thần phò mã đã không sợ trời sợ đất, sao còn sợ người?

-Tiểu huynh nghe tiếng cười quen tai lắm.

-Quen thì sợ hay sao?

-Sư muội ! Sư muội không biết...

Chàng chưa dứt lời bỗng có tiếng vọng lại:

-A Di Đà Phật! Tiểu thí chủ nghe tiếng mà biết người . Duyên phận bản tăng với thí chủ khá lớn thật.

Bóng người thấp thoáng. Trong trường xuất hiện thêm ba người đứng thong dong.

Phan Tịnh trông thấy bất giác cả kinh nói:

-Sư muội phải để ý đến lão trọc kia. Năm mươi năm trước đây, lão là Huyền Thiên Nhất Quái, đã từng làm chấn động võ lâm đó.

Công chúa quay đầu nhìn lại thì trong ba người, quả nhiên người đứng giữa là một nhà sư già mày trắng. Hai bên là U-U động chúa tức Ma Tôn Đồng Hải Sơn và Phụng Điện chúa động U-U .ư Bất giác nàng bật cười hỏi:

-Sư huynh! Có cả vợ sư huynh là Tĩnh Hoa công chúa trong đám này nữa đấy !

Nàng nói xong cười ngặt nghẹo.

Ngờ đâu Phụng Điện chúa cũng rũ ra mà cười, hấn nói:

-Không dám đâu! Tôi chỉ lừa gạt y một lúc mà thôi, thế mà y tưởng thật. Ngờ đâu lại gặp công chúa thật ở đây?

Phan Tịnh chẳng hiểu ra sao tức giận quát lên:

-Các người đến vừa đúng lúc. Một gã có mối thù giam hãm phụ thân ta, một ả là kẻ phản chồng. Còn một người nữa thì ta đã vâng mệnh lệnh của một vị tiền bối phải hạ sát. Bữa nay không một tên nào hòng chạy thoát đâu.

Phụng Điện chúa cả cười hỏi:

-Ai là vợ người ? Người thử mở tấm khăn bịt mặt của sư muội người ra mà coi!

Phan Tịnh chấn động tinh thần, quay lại nhìn công chúa , cặp mắt loang loáng, lớn tiếng hỏi:

-Sư muội ! Hấn nói thế có nghe được không?

Công chúa đứng yên không nhúc nhích, buồn rầu đáp:

- Phan Tịnh! Nay người có Ngọc Nô công chúa rồi, thì còn nghĩ gì đến ta nữa?

Phan Tịnh cảm thấy trong dạ nôn nao. Chàng tức mình ở chỗ công chúa không trả lời chàng. Chàng tưởng nàng khinh mình hét lên:

-Phụng Điện chúa! Mi đánh lừa ta ư?

Hai mắt chàng đầy sát khí, chàng không thấy sư muội phủ nhận lời Phụng Điện chúa, quay qua gắt cả nàng:

-Sao sư muội lại không nói? Mà sao lại phải che mặt ?

Công chúa từ từ kéo tấm khăn trắng xuống để lộ bộ mặt đẹp như hoa phù dung. Nhưng nàng đột nhiên hét lên lạnh người đến bên Phụng Điện chúa. Thân pháp nàng mau lẹ dị thường.

"Bốp bốp!" hai tiếng vang lên. Phụng Điện chúa bị nàng tát cho hai cái. Đồng thời một tiếng rú:

-úi chao!

Tấm khăn che mặt Phụng Điện chúa đã bị công chúa kéo tuột ra.

